

*Стоилъ.*

Искамъ да ви кажа, чи Богданъ Николаевичъ е мой баща.

*Лулио.*

Богданъ Николаевичъ?

*Стоилъ.*

Да!

*Лулио.*

Съ кого ся подигравате? Виждте да измыслите друга нѣкоя исторія; съ това нѣма за васъ спасеніе.

*Стоилъ.*

Научетеса, господине, да говорите подобръ! Не съмъ азъ лъжець. Нищо не казвамъ азъ безъ да мога да го докажа.

*Лулио.*

Какъ? Наистина ли смѣете да ся наричате сынъ на Богдана Николаевича?

*Стоилъ.*

Да! Смѣя; и готовъ съмъ да докажа това противъ когото и да е.

*Лулио.*

Чудна е смѣлостъта ви! За да ви пресѣча обаче думата научетеса, младый господине, чи, преди шестнайсетъ години най-малко, человѣкътъ, за който ни говорите, ся удави въ морето съ фамиліята си и съ сына си, като минуваха отъ Одесса за Браила.